

LBRIS

We know
books

ANDREW WILSON

Minciuna

editura rao

IBDIS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WILSON, ANDREW

We know
books

Minciuna / Andrew Wilson ; trad.: Graal Soft -
București : Editura RAO, 2012
ISBN 978-606-609-127-5

821-111-31=135.1

Asta nu e cartea pe care doream să o scriu.
Nu așa ar fi trebuit să stea lucrurile.

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ANDREW WILSON
The Lying Tongue
© Andrew Wilson, 2007
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
GRAAL SOFT

© Editura RAO, 2008
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-127-5

Oriunde mergeam, vedeam un semn de întrebare în inima orașului. Prima dată la aeroport, în timp ce așteptam lângă banda de bagaje. Mi-am scos ghidul, am deschis la pagina cu harta de la sfârșit, iar forma părea să țâșnească din foaie: Canal Grande își urma drumul șerpuit prin pământul îmbibat de apă, ca o interogație neobosită.

Am privit în jur și m-am întrebat ce-i adusese pe toți acei oameni la Veneția. Un tânăr chinez se concentra să își introducă o cartelă SIM nouă în telefonul mobil. O femeie drăguță, cu tenul închis, își scoase ochelarii, luă din buzunarul sacoului o oglindă mică și își puse atent lentilele de contact subțiri ca niște solzi de pește. Un bărbat chel, cu capul ras, în care se reflecta strălucirea gălbuie a luminilor aeroportului, aștepta nerăbdător, cu ochii nervoși, să-i sosească bagajul.

Eu știam clar de ce mă aflam acolo. Am zâmbit în sinea mea, comparându-mi situația cu cea a prietenilor mei care rămăseseră în Londra, gata să-și înceapă anostele cursuri postuniversitare sau câștigând sub salariul minim într-una dintre așa-zisele industrii creative. Jake, cel mai bun prieten al meu, tocmai se angajase ca debutant la un ziar și era atât de sărac, încât mânca doar pe unde era invitat și bea numai vin ieftin. Eu îmi doream ceva mai bun.

În ultimul meu semestru la universitate îmi anunțasem colegii, poate puțin cam hazardat, că intenționam să scriu un roman.

Londra oferea prea multe distracții. Nu-mi trebuia decât timp să scriu. Iar acum îl aveam.

Cu câteva luni în urmă, Jake îmi spusese că unul dintre prietenii tatălui său, un investitor italian, căuta pe cineva să meargă la Veneția să-l ajute la engleză pe fiul lui în vârstă de șaisprezece ani. Era ocazia perfectă. Planul era să-i predau lui Antonio dimineața, ceea ce-mi lăsa tot restul zilei să lucrez la cartea mea, a cărei acțiune mă hotărâsem să o plasez la Veneția. După jumătate de oră de vorbit la telefon și o ploaie de e-mailuri, am primit slujba. Nu erau mulți bani, cam trei sute de euro pe lună, însă beneficiam de cazare gratuită. Trebuia să încep în două zile. Nu-mi venea să cred ce norocos eram.

După ce mi-am recuperat bagajele și le-am urcat pe un cărucior, am ieșit în noaptea fierbinte. O lună palidă străluccea pe cer. Am urmărit cârdul de oameni care se îndrepta spre bărcile cu motor printr-o serie de tuneluri din plastic improvizate, unde era așa de cald, încât simțeam cum mă arde gâtul. Când m-am apropiat de stația Alilaguna am auzit clipocitul valurilor care se loveau de docuri. Îmi imaginam apa curată și proaspătă. Prin urmare, ceea ce am văzut m-a șocat – un lichid asemănător gudronului, gros și vâcos, acoperit cu o peliculă lipicioasă de deșeuri la țarm. Un porumbel mort plutea deasupra apei, cu trupul ondulându-se în refluxul lin al valurilor. Curentul ducea mortăciunea către doc. Nu avea ochi.

Nu a trebuit să aștept prea mult sosirea ambarcațiunii. Mi-am cumpărat bilet și am petrecut ora următoare navigând pe laguna întunecată. La stația cea mai apropiată de San Marco mi-am coborât bagajele și m-am oprit să studiez harta. Din nou semnul de întrebare. Am găsit străduța care se afla chiar în spațele basilicii și mi-am notat poziția ei în minte. Am luat-o de-a curmezișul pieței. În jurul meu auzeam gănguritul neîntrerupt al porumbeilor; în tonul lor simțeam o urmă de bașjocură.

Hotelul era mic și ponosit. Mirosea a tutun stătut și a canalizări defecte. Patronul, un bărbat scund și cu fața cleioasă, cu

pielea translucidă, părul negru și moale și buza de sus proeminentă, mă fixa cu niște ochi mici și răutăcioși. Mi-a întins mâna dreaptă, învelită într-o mănușă de piele neagră, apoi mi-a dat cheia camerei, cu numărul 23, la ultimul etaj al clădirii. Am zâmbit, am urcat scările și am deschis ușa. Tavanul era traversat de grinzi vechi de lemn, iar pe tapetul de culoarea piersicii se zăreau pete umede. Lenjeria de pat arăta ca și când n-ar fi fost spălată. În chiuveta mică se lăfăia un gândac. Dar nu trebuia să rezist decât o noapte. A doua zi, urma să mă mut în apartamentul familiei Gondolini de lângă Arsenal. Iar la o zi după aceea aveam să încep să-mi scriu romanul.

Pentru că întâlnirea mea cu domnul și doamna Gondolini era abia la patru după-amiaza, aveam aproape întreaga zi la dispoziție ca să explorez. După micul dejun am predat cheia și am aranjat să mi se trimită bagajele mai târziu. Chiar dacă nu mai fusesem la Veneția până atunci, aveam în minte o imagine foarte clară a orașului – o scenă complexă care plutea pe apă, un peisaj arhitectural de vis. Și totuși, frumusețea sa de necontestat – acea Veneție pe care o văzusem în ghidurile turistice și în filme – era eclipsată de soarele torid și de masa de turiști. Ghizii cu umbrelele colorate ridicate în aer încercau să se facă auziți prin amalgamul de limbi. Excesul de greutate storcea transpirația prin toți porii. Femei care își țineau strâns gențile aurii și elegante, și purtau cele mai frumoase bijuterii, încercau să-și păstreze cumpătul când se trezeau față în față cu versiuni clonate după ele însele. Mulți dintre bărbați păreau orbi, fără privire.

Mi-am făcut loc și am ieșit de acolo pe Riva, apoi am mers de-a lungul ei. Am trecut cu harta în mână peste Rio del Vin și am cotit la stânga, lăsând mulțimea în urmă. M-am îndreptat către Campo San Zaccaria, unde legenda spune că într-un an, de sărbătoarea Sfântului Mihail, diavolul s-a arătat și se pregătea să o ia pe o tânără mireasă și să o ducă în iad, când soțul acesteia a reușit să-l sperie și să-l alunge, răgând precum leul Sfântului

Marcu. Nu știam dacă era adevărat, însă citisem că, în fiecare an, flăcăii se adună în piață ca să pună în scenă ritualul, pentru a-și asigura fidelitatea viitoarelor lor soții. M-am gândit la Eliza, care rămăsese la Londra. Cu ochii minții am văzut-o în pat cu Kirkby. El avea un braț rupt, și îmi imaginam cum i-o trăgea cu bandajul lipit de piept, ca și când ar fi alăptat un nou-născut.

Am deschis ușa de lemn a bisericii și am intrat în incinta întunecată și răcoasă. O femeie în vârstă, cu capul plecat și ochii închiși, îngenuncheată lângă un șir de bănci, murmură o rugăciune. Pleoapele sale subțiri ca hârtia clipeau ca și când tocmai s-ar fi dat jos din pat și încă visa. Am dat ocol și m-am oprit în fața picturii *Sacra Conversazione* a lui Bellini – numită uneori și *Fecioara și cei patru sfinți*. În timpul cursurilor mele de istoria artei zăbovisem de multe ori cu privirea asupra acestei opere reprezentate în manuale. Am luat o monedă și am introdus-o în fantă. Lumina artificială a inundat tabloul, scoțând în evidență îngerul cântând la un instrument cu coarde la picioarele tronului pe care sedeau Fecioara și Pruncul Iisus, cu palma micuță ridicată să-i binecuvânteze pe cei patru sfinți de dedesubt. Acolo se aflau Sfântul Petru cu cheile și cartea, Sfânta Ecaterina cu roata ruptă, Sfântul Ieronim cel savant, îmbrăcat în roșu, ținând în mână un tom gros, și Sfânta Lucia cu un vas mic în care ar fi trebuit să fie ochii ei, smulși din orbite de Dioclețian. Mi-am imaginat globii mici sărind în apa sărată, cu pupilele dilatându-se de spaimă.

Când lumina s-a stins din nou, am trecut pe lângă altarul în care se spunea că se odihnește trupul Sfântului Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, apoi către nava laterală din dreapta, spre capela Sfântului Atanasie. Un bărbat cu ochelari mari și întunecați, ca fundul de sticlă, stătea în spatele unui birou. Am întrebat în italiană cât costa intrarea, însă nu mi-a răspuns; a arătat cu degetul către un afiș care mă informa că prețul biletului era de un euro. I-am dat o monedă, iar el mi-a făcut semn să intru. Pe ziduri, deasupra lojii pentru cor din secolul al XV-lea, erau înșirate mai multe tablouri, printre care o lucrare timpurie a lui

Tintoretto reprezentând nașterea Sfântului Ioan Botezătorul; o scenă care-l înfățișa pe David cu capul lui Goliat, de Jacopo Palma cel Tânăr, și, deasupra ușii, imaginea unui martir torturat, ochii sfântului fiind scoși de un bărbat cu un vâtrai.

Am ajuns în capela următoare și am admirat piesele de altar realizate de Vivarini și d'Alemagna și frescele artistului florentin Andrea del Castagno. Printr-un pătrat de sticlă din podea se vedeau, la un nivel inferior, câteva mozaicuri care se păstraseră din secolul al IX-lea. După ce am coborât scările, am intrat în criptă, inundată de un strat de câțiva centimetri de apă. Spațiul care mirosea a umed, cu seria lui de coloane și arcade reflectate în apa de pe jos, era apăsător și claustrofobic. Trebuia să ies de acolo. Am străbătut capetele până la corpul principal al bisericii, apoi prin nava centrală până la ușa de la intrare.

M-am oprit să beau un espresso și să-mi studiez ghidul turistic. Voiam să vizitez San Marco și *Palazzo Ducale*, însă nu aveam loc de mulțimile care se adunaseră în piață; așa că m-am hotărât să traversez către Accademia. Am mers pe câteva străzi dosnice, departe de arterele principale, niște alei atât de înguste încât nu vedeau niciodată soarele, apoi am ieșit aproape de Campo Santo Stefano. Am trecut Podul Accademia, pe care m-am oprit ca să admir Canal Grande, însă, pe când coboram treptele, am văzut o coadă lungă care șerpuia la ușa galeriei. Nu-mi plăcea să aștept și nu suportam gândul că trebuia să stau lângă toți oamenii aceia, așa că am ales să merg la Santa Maria Glorioso dei Frari, altă biserică pe care o studiasem la facultate și care se afla în San Polo, foarte aproape. În timp ce treceam prin Campo Santa Margherita, am simțit aroma delicioasă de usturoi prăjit, roșii proaspete și busuioi tocat. M-am uitat la ceas. Era aproape ora unu, venise momentul să iau prânzul. M-am așezat la o masă de afară, la una dintre cafenelele din piață, și, după ce m-am delectat pe bani pușini cu *spaghetti al pomodoro*, am privit în jur și am absorbit fiecare detaliu. Doi băieți care jucau fotbal chicoteau încântați, iar sunetul mingii lovind pământul rezona perfect cu bătăile inimii

mele. Gospodinele stăteau de vorbă cu bărbați cu șorț care vindeau caracatiță, creveți, crabi și pește pe tarabe acoperite. Cupluri de tineri se plimbau ținându-se de mână, oferindu-și înghețată în culori extravagante, buzele lor amestecând aromele în timp ce se sărutau. Totul părea atât de viu și de nou, iar eu puteam să fac parte din acel peisaj.

Mi-am mai luat o cafea, am achitat nota de plată și m-am îndreptat către Frari. În biserica enormă în formă de T, am auzit șoapta pantofilor care călcau pe pardoseala de marmură și murmurul înăbușit, din depărtare, al unui tur ghidat. Am trecut pe lângă monumentul neoclasic închinat lui Canova, o structură piramidală care conține inima sculptorului, spre *Ca' Pesaro Madonna* a lui Tițian, un portret al lui Jacopo Pesaro așteptând să fie înfățișat Fecioarei cu Pruncul. La școală aflasem că imaginea aceea revoluționase pictura de altar din Veneția datorită deciziei artistului de a muta Fecioara din poziția centrală tradițională pe una din laturi, dar și datorită umanității sale, autenticității cu care investise Tițian personajele. În timp ce studiam tabloul, apropiindu-mă și depărtându-mă ca să admir nuanțele de albastru aprins ale veșmintelor Sfântului Petru și natura armonioasă a compoziției, m-am simțit demoralizat la vederea unui băiat îmbrăcat în satin alb, așezat în colțul din dreapta jos al picturii. Indiferent în ce unghi mă aflam, ochii ciudați, acuzatori ai tânărului mă urmăreau, ca și când ar fi vrut să-mi spună să nu uit că într-o zi, la fel ca el, o să mor și eu. Cu toate că am încercat să contemp-lu și cealaltă capodoperă a lui Tițian, *Adormirea Maicii Domnului*, care domina altarul înalt, și restul comorilor din biserică, mormintele și monumentele, nu mă puteam concentra. Chipul celui băiat nu-mi dădea pace.

Imediat după ora trei am pornit către familia Gondolini. Am mers către stația de vapoare San Toma de pe Canal Grande și mi-am făcut loc în naveta aglomerată. Am dat din coate să ajung în spate și, chiar după Accademia, am reușit să prind un loc la pupa. Lumina soarelui transforma apa în mercur și arunca

o nuanță de vis deasupra clădirilor. Pe măsură ce barca se îndepărta de stația San Zaccaria, vedeam în panourile de sticlă ale ușilor care separau zona de scaune exterioară de cea interioară imaginile reflectate ale Campanilei și domului bisericii Santa Maria della Salute. Mișcarea bărcii începea să-mi provoace o greață ușoară și, după ce am coborât pe pământ la Arsenale, mă simțeam ca și când aș fi fost încă pe apă.

Mi se spusese că familia avea mai multe camere în clădirea unui depozit renovat, chiar după colț de Corderia, fosta fabrică de sfoară. Pătrunzând în noul meu cartier, am observat că numărul de turiști începea să dească. Am privit harta ca să verific adresa exactă a străzii, apoi m-am plimbat până am găsit casa familiei Gondolini, o structură enormă din cărămidă roșie, cu vedere la un canal mic. Am apăsat butonul soneriei și am așteptat. Nici un răspuns. Am apăsat din nou. Tot nimic. Am scotocit în geantă după scrisoarea de la Niccolò Gondolini. Ajunsesem la adresa corectă. Poate că erau plecați. Am ținut degetul pe sonerie, apoi am mai apăsat de câteva ori rapid. Se auzi un clic, apoi ușa se deschise.

Scara era întunecată, și am întins mâna să găsesc un întrerupător. Atunci am auzit vocea unui bărbat venind de la etaj.

– Woods? Tu ești, Adam? Suntem aici, sus.

Am presupus că era Niccolò Gondolini. Poate fusese în baie sau la telefon.

Am urcat treptele de lemn, oprindu-mă din când în când să pipăi zidul, până când privirea mea se obișnuie cu întunericul. Când am ajuns la etajul al doilea, am văzut o ușă care fusese lăsată deschisă. M-am oprit o clipă. Un bărbat stătea cu spatele la mine lângă o fereastră din capătul încăperii, înconjurat de o lumină puternică. Mi-am dus mâna la ochi.

Înainte să apuc să spun ceva, am auzit sunet de tocuri pe marmura din spatele meu. M-am întors și am dat nas în nas cu o femeie ca o păpușă, micuță, perfectă. Era de vârstă mijlocie, însă, în mod ciudat, chipul ei de alabastru nu avea riduri.

— Adam, sunt încântată că ai venit, spuse ea. Engleza ei avea accent puternic, și pronunța cuvintele ca și când încerca să traverseze un pârâu sărind pe niște pietre alunecoase. Niccolò e și el încântat că ai venit.

Am dat mâna, iar ea făcu un semn către bărbatul de la fereastră. Acesta se întoarse și se îndreptă spre mine. La fel ca soția lui, Niccolò Gondolini avea o ținută impecabilă, însă era foarte bronzat, cu părul negru și lucios pieptănat în sus peste frunte. La mână avea un ceas mare, bătut cu diamante.

— Te rog, urmează-mă, mă invită el, arătând spre o încăpere de pe coridor. Se încruntă, poate pentru că nu-i plăcea să vorbească în engleză. L-am informat că înțelegeam italiana de bază — dacă vorbeau încet reușeam să-i urmăresc — așa că au început să-și folosească propria limbă.

Am intrat toți trei într-o cameră albă, ca un cub. Singurele piese de mobilier erau o canapea cenușie joasă și un scaun cu spătar înalt. Pe pereți nu erau nici tablouri, nici rafturi de cărți.

— Poți să te așezi aici, îmi zise stăpânul casei, arătând către canapea. Soția lui îmi zâmbea liniștit, însă îmi dădeam seama că era ceva în neregulă. Niccolò privi în podea. Mă tem că avem o... un fel de... problemă, spuse domnul Gondolini.

— Da, întări soția lui. Cel mai bine e să trecem la subiect. Se pare că nu vă putem oferi slujba, domnule Woods.

— Poftim?! am exclamat.

Doamna Gondolini se întoarse către soțul ei, așteptând să dea el explicația. Însă acesta îmi evita privirea.

— Care e problema? am insistat.

Bărbatul continua să tacă.

— Uite cum stă treaba, urmă soția. E destul de... cum se zice? stânjenitor. Totul era gata, iar Antonio chiar aștepta cu nerăbdare să vii. Însă între timp am descoperit ceva; e puțin mai... delicat.

A mai făcut o pauză, iar cei doi s-au uitat unul la celălalt. Niccolò făcu un semn prin care îi dădea soției aprobarea să continue.

— Se pare că fiul nostru a făcut ceva stupid, explică ea. Noaptea trecută, am primit un telefon de la soțul servitoarei noastre. Imediat ce am ridicat receptorul a început să urle și să strige. I-am spus să se calmeze, să se domolească. Profera tot felul de injurii la adresa lui Antonio, tot felul de epiteturi murdare pe care nu e nevoie să ți le repet și ție. Însă mi-a spus că... Antonio avea o relație cu fiica lui, Isola. În dimineața aceea, fata nu coborâse din pat. Mama ei s-a dus să vadă ce are. Plângea. La început, nu a vrut să-i spună ce se întâmplase, însă apoi a mărturisit că era însărcinată. Și pretinde că e copilul lui Antonio.

Vocea i se transformase în șoaptă, astfel că a trebuit să mă aplec spre ea ca să o aud. Mirosea discret a caprifoi.

— Adam, fata are doar paisprezece ani și... .

— Deci îți dai seama ce am făcut noi, o întrerupse Niccolò. L-am luat la întrebări și i-am cerut să spună dacă era adevărat. Da, fusese cu Isola și au avut... un anumit tip de relație. Iar în final mi-a declarat că vrea să rămână cu ea... o idee ridicolă. Ce imbecil! Are doar șaisprezece ani. Are toată viața în față. E o prostie!

— Îți dai seama, a fost un adevărat scandal, Adam, interveni soția. Dar nu-l puteam lăsa sub nici o formă să-și distrugă viața. Așa că în dimineața asta l-am trimis la New York să stea cu sora mea. Desigur, lucrurile stau încă foarte rău cu părinții Isolei — Dumnezeu mi-e martor că o să fie imposibil ca Maria să mai lucreze la noi —, dar trebuie să rezolvăm situația. Mă tem că pentru tine nu pică prea bine, nu?

Noua mea lume tocmai se prăbușise, eram deja cuprins de furie, însă m-am trezit dând compătimitor din cap.

— Asta e situația, am răspuns. O să gădesc altceva. După cum ai spus, trebuia să faci ce era mai bine pentru Antonio. Și presupun că își poate îmbunătăți engleza la New York la fel de bine ca în compania mea.

— Sunt fericită că înțelegi, Adam, zise doamna. Ești foarte bun. Eu și Niccolò nu știam cum să-ți dăm vestea. Ne pare extrem de rău.

Mâna mare a lui Niccolò scoase portofelul din sacou.

– O să te plătim pentru prima lună măcar atât. Iar dacă vreodată ai nevoie de noi, nu ezita să ne spui.

Am luat cei trei sute de euro. Știam că nu mă ajutau prea mult, însă am zâmbit și le-am mulțumit oricum.

– Ce ai de gând să faci? se interesă doamna Gondolini. Te întorci la Londra? Am putea să-ți luăm noi biletul de avion, nu-i așa, Niccolò?

– Șă, șă, desigur, confirmă el. O mică vacanță, apoi ne anunți când vrei să pleci și îți cumpărăm biletul.

Dar ce avea Marea Britanie de oferit? O relație sfârșită și gândul unei veri acasă cu părinții, în Hertfordshire. Și trebuia să-mi scriu romanul. Când îi spuseseam tatei de intențiile mele, mă luase peste picior. Nu, trebuia să rămân.

– Cred că o să mai stau la Veneția puțin, am mărturisit. Voi încerca să-mi găsesc altă slujbă. Nu prea mă tentează să mă întorc chiar acum acasă și...

Doamna Gondolini sări de pe scaun, deranjându-și coafura perfectă. În timp ce vorbea, mâinile ei mici loveau acru ca aripile unui fluture.

– Niccolò – Niccolò, exclamă ea încântată. Am găsit!

– Cosa?

Soțul ei o privi cu un aer ușor enervat.

– Slujba perfectă – pentru Adam, răspuse ea, întorcându-se spre mine. Nu pot să cred că nu m-am gândit înainte. Trase de câteva ori aer în piept și reluă. Îți aduci aminte de bătrânul gentleman englez pentru care mai lucra Maria?

Soțul ei o privea inexpresiv.

– Știi, cel care nu iese niciodată. Scriitorul... oare cum îl cheama? – Gordon, Gordon – Crace. Așa îl cheamă. Cel care a scris acea carte cu ani în urmă, apoi nimic.

Îmi dădeam seama că Niccolò tot nu înțelegea despre ce anume ciripea soția lui în culmea entuziasmului. Se vedea clar că, din punctul lui de vedere, își îndeplinesc obligațiile. Era un om

bogat care își liniștise conștiința plătindu-mi salariul pe o lună și oferindu-se să-mi achite biletul de întoarcere. Iar acum nu dorea decât să scape de mine. Cenușul meu în mediul lui elegant începuse să-l enerveze.

– L-am cunoscut? întrebă el.

– Nu, ți-am spus că n-a ieșit de ani buni din casă, îl lămurii ea. Însă Maria a spus că începe să cam îmbătrânească și are nevoie de un însoțitor. Cineva care să-i facă cumpărăturile. Și să-i deretice locuința. Crezi că ai putea să faci asta, Adam?

Să fiu sincer, orice mi-ar fi permis să rămân în Veneția mergea, în plus, eram curios.

– Da, desigur, sună minunat.

Însă expresia ei se schimbă.

– E vreo problemă?

– Hm, ar putea să fie, răspuse doamna Gondolini. Cea mai bună cale să dăm de el este, desigur, cu ajutorul Mariei. Însă acum relația noastră e cam ciudată. Îți dai seama că nu are cele mai bune sentimente față de noi, și mă îndoiesc că o să se întoarcă.

– Da, înțeleg

– Însă am adresa lui. Maria mi-a dat-o ca să cer referințe despre ea, dar îți amintești cumva dacă am primit răspuns? Niccolò scutură din cap că nu. Poate totuși ar trebui să-i scrii. Nu cred că are telefon.

Străbătu camera și ieși pe coridor, apoi se întoarse cu o bucată de hârtie și un stilou. Cerneala se așternea în ochiuri mari pe foaia goală. Mi-o dădu, iar eu am citit adresa: *Palazzo Pellico, Calle delle Celle*. Cred că am părut încurcat, pentru că în clipa următoare doamna Gondolini scoase o hartă.

– Să vedem unde e, spuse ea.

Poate era doar imaginația mea, însă puteam să jur că degetul ei a trasat pe hartă un semn de întrebare deasupra orașului.

Nu mai rezistam să mă întorc în ruina aceea de hotel, astfel că, la recomandarea soților Gondolini, m-am cazat la o pensiune